

Krigsvetenskap

Metod och självständigt arbete

(18hp)

Författare: Joel Nilsson	SA VT 2014
Handledare: Niklas Stenlås	Program: OP 11-14
Examinerande lärare: Håkan Gunneriusson	Kurskod: IOP147
Examinator: Håkan Gunneriusson	Antal ord: 11669

Kompanichefen och Kilcullen

En fallstudie av *Twenty-Eight Articles* i Afghanistan.

Sammanfattning:

Studien avhandlar ett brittiskt kompani under mission i Afghanistan och hur deras operationer står sig i förhållande till David Kilcullens *twenty-eight articles*. Förbandet hade som uppgift att söka stridskontakt med motståndaren inom ett kompaniområde i syfte att isolera striderna och möjliggöra uppbyggnadsprojekt i Sangin provinsen i Afghanistan. Slutsatserna är att kompaniet uppträdde mer som ett reguljärt skyttekompani och hade inte någon tydlig counterinsurgency metodik i enlighet med Kilcullens teori.

Innehåll

1. Inledning.....	2
1.1 Bakgrund.....	2
1.2 Syfte och frågeställning.....	2
1.3 Centrala begrepp.....	3
1.4 Tidigare forskning.....	3
1.4.1 Countering the Afghan Insurgency: Three lessons learned.....	3
1.4.2 <i>Counterinsurgency in modern warfare</i>	4
1.4.3 Elevuppsats, Patrik Dingertz.....	5
1.4.4 Elevuppsats, Alexander Elmgren.....	6
1.4.5 Implementing the Comprehensive Approach in Helmand – Within the Context of Counterinsurgency.....	6
1.5 Avgränsningar.....	7
1.6 Källkritik.....	7
1.7 Metod.....	8
1.8 Teori.....	9
Article 1. Know your turf.....	9
Artikel 10. Be there.....	10
Artikel 25. Fight the enemy’s strategy, not his forces.....	10
Artikel 28. Whatever else you do, keep the initiative.....	10
2. Empiri.....	11
2.1 B Company.....	11
2.2 Artikel 1. Know your turf.....	11
2.3 Artikel 10. Be there.....	13
2.4 Artikel 25. Fight the enemy’s strategy, not his forces.....	16
2.5 Artikel 28. Whatever else you do, keep the initiative.....	19
3 Slutsatser.....	22
4. Diskussion.....	25
4.1 Förslag till vidare forskning.....	26
Litteraturförteckning.....	

1. Inledning

1.1 Bakgrund

Upprorsbekämpning och forskning inom detta område finns det många exempel på. Efter elfte september är det Afghanistan och Irak som vi känner igen väl från vår nutid som irreguljära konflikter. Mycket av de metoder i upprorsbekämpning som används i dessa konflikter härstammar från andra insatser i olika delar av världen. David Kilcullen har försökt redogöra för dessa omspannande teorier och vad de innebär i fält för kompanichefen som leder sin enhet i 28 artiklar, som enklare skall kunna begripliggöra de praktiska aspekterna av upprorsbekämpning på taktisk nivå. Kilcullens arbete sätter fingret på många praktiska saker som varje chef i ett insatsområde bör eller måste bejaka för att lyckas med sin uppgift.

Naturen i en irreguljär konflikt är ofta asymmetrisk, det vill säga att det inte är två reguljära arméer som slåss mot varandra. Det innebär att det är en komplex uppgift och militära chefer får i större utsträckning tolka och utveckla egna metoder för att lösa sina uppgifter, utefter bedömanden om var de befinner sig och hur konflikten ser ut. Teorierna i sig är hjälpmedel för att kunna skapa sin egen metod utifrån vilken situation förbandet befinner sig i, men de exakta utfallen kan skilja sig beroende på konflikten och valet av tolkning av teorierna vilket Kilcullen försöker påvisa i sin teori.¹

I detta arbete har jag valt ett fall från Afghanistan 2008 där ett brittiskt luftburet kompani under ett halvår arbetar för att stabilisera ett område i Helmand provinsen. Kompanichefen redogör utförligt för sina åtaganden och beslut under hela perioden han befinner sig i området med sitt förband och vilka svårigheter han och hans kompani utsätts för. Genom att jämföra förbandets agerande och chefens beslutsfattning gentemot Kilcullens teorier så kan vi bättre förstå komplexiteten av att vara chef vid lägre enhet i en komplex irreguljär konflikt och dra lärdom av deras erfarenheter samt pröva tillämpligheten av teorierna.

1.2 Syfte och frågeställning

Det finns flertalet studier genomförda på området upprorsbekämpning och många reglementen bygger på väl etablerade teorier. De flesta teorier och tidigare undersökningar är riktade mot högre nivåer av beslutsfattande inom den militära organisationen, exempelvis bataljon och uppåt. Därför anser jag att det finns en anledning i att gå djupare och pröva teorin i praktiken på de lägre nivåerna. Genom en fallstudie som denna vilken använder en kompanichefs dagboksanteckningar och redogörelser för beslut fattade i en irreguljär konflikt tror jag att vi kommer kunna urskilja hur den taktiska chefen som individ ser på metoderna och hur dessa utvecklas utefter den unika situation som personen befinner sig i, och dra slutsatser av detta i förhållande till Kilcullens teori. Arbetet riktar sig främst till militär personal inom markarenan som gynnas av att kunna reflektera över andras beslut och metoder inom upprorsbekämpning.

¹ David Kilcullen, 2006. S1, S11

Frågeställningar:

- Hur genomförde förbandet sina operationer i förhållande till Artikel 1, 10, 25, 28 i Kilcullens teori?
- Uppträdde det undersökta förbandet i första hand som reguljärt skytteförband eller fokuserade man i första hand på upprorsbekämpning?
- Hur betraktade kompanichefen motståndaren och vad gjordes för att bekämpa denna?

1.3 Centrala begrepp

Counterinsurgency: Upprorsbekämpning. Metoder och insatser för att motverka uppror.

Taktisk nivå: Oftast Bataljon och nedåt i den militära organisationen.

Operativ nivå: Bataljon och upp till division i ledning av insatser, beroende på insatsernas art. Där till exempel flera olika typförband sätts ihop till temporära stridsgrupper.

Strategisk nivå: Ledning av insatser på nationell nivå/politiska beslut.

1.4 Tidigare forskning

1.4.1 Countering the Afghan Insurgency: Three lessons learned.

En samling studier finns i boken ”The British approach to counterinsurgency” där flera olika författare analyserar den Brittiska synen på upprorsbekämpning sedan Malayakonflikten fram till dagens Afghanistankonflikt.² I boken har ett antal olika författare skildrat olika aspekter av både counterinsurgency teorier och brittisk syn på dessa, men även olika konflikter. En genomgående trend av alla dessa redogörelser är att de avhandlar konflikterna på operativ och strategisk nivå i huvudsak och har inte med detaljerna på kompani nivå.

The British approach in Afghanistan.

I bokens första kapitel kan vi läsa om hur Paul Dixon skildrar olikheter i counterinsurgency-metodik från olika tidsepoker och han skriver bland annat om den brittiska insatsen i Afghanistan på 2000talet.³ Här berättar Paul Dixon att olika tidsepoker i Afghanistaninsatsen präglats av olika synsätt på counterinsurgency till stor del beroende på vilken general som varit befälhavare över insatsen eller politisk påverkan från deltagande nationer. 2009 utnämndes general McCrystal till chef över styrkorna i Afghanistan. Han införde ett synsätt på insatsen som lade större fokus på befolkningen och att minska civila dödsoffer och

² Paul Dixon, 2012.

³ Ibid S35

skadegörelse, vilket direkt påverkade opinionen mot ISAF.⁴ Tidigare hade fokus till större del legat på att döda eller tillfångata talibaner vilket gjordes med mer konventionella metoder och stor vapenkraft.⁵

Detta visar på olika synsätt på operativ nivå baserat på de teorier som finns om upprorsbekämpning: Där fokus byts från att förgöra motståndaren till att vinna folkopinion på ett tydligare sätt. Men för detta arbetet är det mer intressant att se hur detta i detalj genomfördes i praktiken på ett kompani i stridszonen. I slutändan så är det ju de som utför en högre chefs beslut.

1.4.2 Counterinsurgency in modern warfare

Boken *Counterinsurgency in modern warfare* är en tidigare samling artiklar av olika författare i ämnet counterinsurgency. Den avhandlar ämnet från tidigt 1900-tal till konflikterna i Irak och Afghanistan på 2000-talet.⁶

Boken beskriver hur olika konflikter sett ut och vilka metoder som fungerat i att bekämpa uppror på olika sätt och vilka faktorer som gjort dessa mer eller mindre framgångsrika.

Lessons in 21st-century counterinsurgency⁷ är ett av kapitlen i boken som avhandlar Afghanistan från 2001 till 2007, skrivet av Daniel Marston. I kapitlet beskriver författaren de bakomliggande faktorerna såsom befolkningsgrupper, historiska händelser och olika typer av ledarskap i landet, vilka legat till grund för den komplicerade konflikt som råder än idag.⁸ Vidare analyserar Marston de olika metoder och taktiker som de involverade länderna haft under operationerna och vad dessa inneburit. En del i detta är riktat mot Helmand och brittiska försök att implementera counterinsurgency metodik i regionen.⁹

Innan 2006 hade västerländska förband inte haft någon större närvaro i regionen Helmand utan det hade bara varit mindre specialförband som agerat mot höga ledare inom talibanrörelsen.¹⁰

När den brittiska luftburna brigaden anlände 2006 rådde det vissa olikheter i hur de hade tolkat sitt syfte med att vara där. Politisk ledning i Storbritannien hade uppfattningen att det var operationer mot narkotikaproduktion som var huvudmålet, medan den militära personalen hade uppfattat det som att de skulle bedriva storskalig upprorsbekämpning i regionen.¹¹

Förbanden genomförde flertalet rensningsoperationer i Helmand varav bland annat i Sangin, vilket är samma område som Russel Lewis med sitt kompani befinner sig i under 2008. I detta

⁴ Paul Dixon, 2012. S38, 39, 40. (ISAF, International Security Assistance Force) Är benämningen på de allierade nationernas styrkor i landet.

⁵ Ibid

⁶ Daniel Marston, 2008.

⁷ Ibid S220

⁸ Ibid kap 12.

⁹ Ibid. S236

¹⁰ Ibid

¹¹ Ibid S237

skede etablerades Camp Bastion och ett antal främre operationsbaser (FOB) av förbanden.¹² Under dessa operationer grupperade brittiska 3e luftburna bataljonen i kompani och plutons förläggningar i syfte att patrullera och säkra samhällen enligt klassiska counterinsurgency teorier. Senare ändrades detta till att fler plutonsförläggningar upprättades vilket medförde ett problem med logistik och möjligheter till luftunderstöd då de blev utspridda över stora områden. Förläggningarna blev även mål för talibanerna som började angripa dessa i syfte att demoralisera de brittiska förbanden. Anfällen blev dock till en framgång för britterna eftersom dessa vägrade ge upp och många hårda strider utbröt i anslutning till förläggningarna. Eftersom britterna vägrade lämna sina posteringar började befolkningen känna att det var britterna som stred för deras samhälle, mot talibanerna. Däremot kunde de brittiska förbanden inte röra sig särskilt mycket utanför sina posteringar samtidigt eftersom de blev anfallna så pass ofta och aggressivt.¹³

Brittiska förband skapade senare särskilda enheter för långa patruller i syfte att kunna möta upp och hindra talibaner och deras leveranser av förnödenheter. De etablerade även mentor grupper för att stödja lokal polis och militär under uppbyggnad med handledning och utbildning.¹⁴

Marstons studie visar på händelser som leder fram till de operationer som Russel Lewis senare deltar i, där de arbetar ifrån FOB Inkerman som byggdes 2006. Där de patrullerar i kompani och inte har samma problem som de mindre plutonsförläggningarna hade. Det är i Sangin provinsen som arbetet påbörjades under 2006 och fortsätter med målet att säkra regionen från talibaner. Samt att bidra med säkerhet till arbeten med uppbyggnad. Studien av Marston är i mångt och mycket på operativ nivå där det handlar om hur arbetsplaner för hela provinsen utformas och påverkas samt vilka resultat de får. Nu finns också möjligheten att med denna studie fortsätta studera ett fall från FOB Inkerman mitt i smeten av händelserna.

1.4.3 Elevuppsats, Patrik Dingertz

Kadett Patrik Dingertz på FHS har genomfört en fallstudie av liknande karaktär som denna uppsats med titeln ”Kilcullen i Nordirland”¹⁵.

Uppsatsen som Patrik Dingertz skrivit har en mer generaliserande analys av teorins innebörd under en irreguljär konflikt och går inte på djupet av händelser i sina analyser utan redogör för händelser väldigt kortfattat och generellt och drar sedan enklare paralleller till vissa eller alla av Kilcullens 28 articles.¹⁶ En av de tydligare slutsatserna som Dingertz drar är att man inte bör söka stridskontakt med motståndaren utan fokusera på befolkningen, enligt Kilcullens teori.¹⁷

¹² Daniel Marston, 2008. S237

¹³ Ibid. S238

¹⁴ Ibid S238

¹⁵ Patrik Dingertz, 2011

¹⁶ Ibid S16, S22

¹⁷ Ibid S28

Denna uppsats skiljer sig således till stor del i källmaterial från detta arbete och Dingertz går inte på djupet i sin analys av händelser i samma utsträckning som det är möjligt med detta material. Då Kilcullens 28 articles är skrivna för kompani nivå eller motsvarande så har Dingertz i flera fall applicerat dem på operativa händelser vilket ger utrymme för denna uppsats att med ett annat källmaterial genomföra en större analys på lägre nivå.

1.4.4 Elevuppsats, Alexander Elmgren

Taktik i Malaya konflikten kopplat till Kilcullens 28 artiklar, av Alexander Elmgren är en annan studentuppsats från FHS som avhandlar Kilcullens 28 artiklar. Även i denna uppsats har författaren varit kortfattad och generell gällande artiklarna då han går igenom samtliga 28 artiklar på en konflikt som sträcker sig över flera år.¹⁸ Således blir varje jämförelse av en artikel med faktisk empiri mycket kort, och skillnaderna med detta arbete ungefär de samma som för Dingertz arbete. Elmgren drar liknande slutsatser som Dingertz att britterna i Malaya fokuserade för mycket på att döda motståndsmän och för lite på befolkningen i enlighet med Kilcullens teori. Däremot menar Elmgren att teorin till viss del inte går att applicera på deras taktik, då för få av Kilcullens artiklar överensstämmer med deras agerande.¹⁹

1.4.5 Implementing the Comprehensive Approach in Helmand – Within the Context of Counterinsurgency

Peter Dahl Thruelsen vid Danmarks försvarshögskola har skrivit om Comprehensive approach och hur det danska deltagandet i Afghanistan behöver utvecklas för att nå större framgång. Han redogör i stort för att militära lösningar endast är en del i ett stort arbete inom counterinsurgency. Comprehensive approach är en metod där samarbete måste ske mellan militära, politiska, civila och ekonomiska deltagare på alla nivåer för att nå resultat i samhället.²⁰

Det intressanta med Thruelsens arbete är att han pekar på att militära metoder inte fungerar så som de utförs idag. Och att ett problem ligger i komplexiteten av Afghanistan konflikten i sig. Det går inte att skjuta bort orsaken till problemen i Afghanistan med vapen. Thruelsen beskriver detta bland annat i sin redogörelse för vad counterinsurgency är och pekar på fakta där militära lösningar lyckats tillfångata eller döda stora mängder talibaner och upprorsmän, men att rekryteringen till desamma samtidigt ökat.²¹

På så sätt har Thruelsen studerat vissa av de fenomen som kommer att avhandlas i detta arbete. Vad gör man med de militära förbanden och vilka konsekvenser kan detta få? Samtidigt som detta måste vägas mot teorierna inom counterinsurgency, kan det vara farligt att använda sig av militära maktmedel i syfte att enbart jaga motståndare.

¹⁸ Alexander Elmgren, 2012.

¹⁹ Ibid S1, S26

²⁰ Peter Dahl Thruelsen. S6, 14, 15

²¹ Ibid. S12

1.5 Avgränsningar

I denna undersökning kommer jag analysera 4 av de 28 artiklarna i Kilcullens teori mot förbandets uppträdande och beslutsfattande under sin mission i Afghanistan. Detta för att kunna gå på djupet av vad som påverkade besluten och vilka utfall agerandet fick. Att applicera alla 28 artiklar vore inte genomförbart med hänsyn till arbetets omfattning och därför har valet fallit på 4 av dem.

De fyra artiklar jag valt är valda utifrån aspekten att de kan appliceras på de flesta konflikter, kan analyseras på djupet i denna fallstudie och till stor del anses av Kilcullen själv vara de viktigare artiklarna.²²

Dessa artiklar redogörs för under rubriken 1,7 Teori.

1.6 Källkritik

Den huvudsakliga källan för fallstudien är boken av Russel Lewis ”Company Commander” utgiven 2012. Boken är skriven i dagboksform av chefen för ett brittiskt luftburet kompani under perioden han var insatt i Helmand, i Afghanistan. I boken redogör han detaljerat för sina upplevelser under insatsen och motiverar beslut tagna under operationer.

Det som kan vara svårt ur ett källkritiskt perspektiv är att analysera vilka personliga faktorer som låg bakom utformningen av kompaniets taktik under sin mission, då det är svårt att avgöra exakt hur objektiv Lewis är i sina berättelser. Det finns en risk att vissa mycket negativa händelser utelämnats eller ändrats för att inte Lewis själv skall framstå negativt. Det framgår dock med önskvärd tydlighet generellt hur och varför han fattat beslut samt vilka utfall de fick. Vilket ger en god möjlighet att analysera materialet som en källa att diskutera teorierna utifrån och dra slutsatser kopplat till frågeställningen. Det vore inte troligt att Lewis aktivt skulle ha ljugit i någon större omfattning om vad som hände eller vad de gjorde då detta hade varit alldeles för uppenbart och ifrågasättbart av alla andra i förbandet samt Lewis chefer. Däremot så upplevs det till viss del som att Lewis framställer sig själv mycket positivt men detta borde inte inkräkta på vad förbandet gjorde, vilket i huvudsak är det som analyseras i detta arbete. Således borde det inte vara några problem att använda denna källa för uppsatsens frågeställning. Däremot kan det vara svårare att använda källan för till exempel en studie kopplat mot ledarskapsteori. När detta arbete skrevs fanns det inte någon annan publikation som styrker eller dementerar berättelserna från Lewis.

²² David Kilcullen, 2006. S2, 4, 9, 11

1.7 Metod

Undersökningen använder sig av Kvalitativ textanalys som metod.

Kvalitativ metod

Kvalitativ analys enligt Denscombe bygger på fyra vägledande principer. Den första principen säger att analysen och slutsatsen skall vara förankrade i de belägg som samlats in. Den andra principen innebär att forskaren skall undvika att låta materialet tala för sig själv utan att genom noggrann granskning av empirisk data kunna härleda sina förklaringar av den aktuella företeelsen. Den tredje principen är att forskaren skall undvika att blanda in fördomar i analysen, dessa kan vara personliga eller oavsiktliga med hänsyn till kunskap om tidigare forskning. Den fjärde principen säger att analysen skall ha en repetitiv process där forskaren rör sig fram och tillbaka i jämförelsen av empirisk data med de koder, begrepp och kategorier som används.²³ Detta arbete följer Denscombes syn på kvalitativ metod förutom på en punkt, vilket är den tredje principen. Jag håller inte med om att tidigare forskning skulle vara någon sorts fördom, utan att efter man kritiskt granskat tidigare forskning så kan denna vara till stor hjälp för att dra slutsatser kopplat till den egna studien.

Arbetet genomförs som en teoriprovande fallstudie med syftet att illustrera och diskutera Kilcullens teori med hjälp av händelser ur ett case.²⁴ I detta fallet empiriska studier av händelser från Russel Lewis kompani i Afghanistan 2008 och hans redogörelser för fattade beslut. Anledningen till varför denna bok valts som källa för fallstudien är att den är skriven i dagboksform med stor detaljrikedom av en kompanichef under en missionsperiod på 6 månader. I boken berättar Lewis hur det är att leva i en liten avlägsen kompanibas mitt i ett Afghanskt samhälle. Vilket är ett bra utgångsläge för upprorsbekämpning enligt teorierna. På detta sätt ges en mycket god möjlighet att genomföra en teoriprovande fallstudie. Hade det istället varit en redogörelse för en konflikt skriven av en eller flera historiker som inriktat sig mer på de högre nivåerna av förband och/eller vägt in politiska agendor i konflikten, hade det inte varit lika direkt applicerbart på Kilcullens teori.

Fyra av Kilcullens 28 artiklar har valts ut för att ge en större möjlighet att gå på djupet i analysen av teorin kopplat mot händelser ur Lewis bok. 28 artiklar är för många för att kunna analysera på djupet i denna uppsats, med hänsyn till omfattningen.

Empiridelen av uppsatsen kommer att presenteras genom att redogöra för händelser, beslut och beteenden kopplat till de valda artiklarna i arbetet, var och en för sig. Detta för att läsaren skall kunna följa en tydligare struktur kopplat mot skillnaderna i de olika artiklarna, än om samtliga fyra artiklar hade arbetats in i en stor redogörelse för hela förbandets mission.

²³ Martyn Denscombe. 2009. S367-369

²⁴ IbidS63

1.8 Teori

Den teori som kommer användas är David Kilcullens 28 articles, the fundamentals of company level insurgency. Detta är en sammanfattning av praktiska handlingsalternativ kopplat till flertalet olika teorier och personliga upplevelser av Kilcullen.

Kilcullen har skrivit detta verk med inriktningen att förenkla för gemene man på taktisk nivå att förstå teoriernas innebörder för beslut och handling.

Han skriver mycket tydligt att dessa är skrivna som budord i punktform, men bör mer ses som en samling erfarenheter²⁵. Detta är viktigt att ha i åtanke när man försöker applicera samtliga artiklar på en konflikt, att vissa kanske är direkt olämpliga i en viss situation eller på konflikten i sin helhet. Man måste använda sig av dem med omdöme helt enkelt, vilket i mångt och mycket är ett återkommande begrepp i Kilcullens resonemang.²⁶

De 28 artiklarna är uppdelade i 4 skeden som benämns **Preparation, The golden hour, Groundhog Day, Getting short** och är kategoriseringar av artiklarnas syften beroende på var i insatsen du befinner dig. Förberedelseskedet hemma, när du anlant till insatsområdet, när du är etablerad och när det är dags att lämna området. Varje skede har olika aspekter att bejaka som formulerats i artiklarna.²⁷

I uppsatsen kommer Kilcullens artiklar användas för att analysera Lewis kompani och deras uppträdande under sin mission 2008 i Afghanistan. Fyra av artiklarna kommer att analyseras och senare avhandlas i denna uppsats.

Article 1. Know your turf. (Känn din omgivning)

Denna första artikel från Kilcullen belyser vikten av att vara bekant med alla de lokala och regionala aspekterna av ditt insatsområde. Kilcullen menar att man som chef i ett område måste kunna folket, historien bakom dem med etniska, ekonomiska eller andra aspekter inräknat. Vägar, samhällen, fält, varje by äldste och så vidare är av stor vikt för hur du som chef kommer kunna sätta dig in i den verklighet du skall verka i. Det är även viktigt att förstå kulturen och dess inverkan på samhället, religionens påverkan och långtgående familjedispyter.

Studera överlämningsdokument från tidigare enheter och dra lärdom av deras erfarenheter tidigt. Sök kontakt med det förband som befinner sig i området redan idag och tanka dem på information. Ge dina underställda var sitt område att studera mer ingående och låt dem sedan sprida den kunskapen till dig själv och andra. Kilcullen menar att i den bästa av världar så skulle experter från underrättelseavdelningar komma med färdiga produkter och ge dig allt du behöver men att detta nästan aldrig händer. Det är istället områdes-/kompanichefens ansvar att själv ta reda på saker om han vill ha information. Avslutningsvis skriver Kilcullen mycket

²⁵ David Kilcullen, 2006. S1

²⁶ Ibid

²⁷ Ibid S2, 4, 7, 9

drastiskt, att om dessa saker i förberedelserna förbises, så kommer utfallet att innebära din död.²⁸

Artikel 10. Be there (Var närvarande)

Kilcullen har särskilt belyst denna artikel som viktig i upprorsbekämpning. Att vara närvarande i ditt operationsområde, nära folket och integrerad. För att Etablera närvaro i området måste detta ske med en mentalitet av integrering med samhället. Istället för att komma åkande i kolonner från säkra baser långt utanför så måste styrkan bosätta sig inne i respektive sektor. Styrkan måste vidare etablera kontakt med befolkningen och försöka bygga nätverk syftandes till att få kontrollen och stödet från folket som bor i området. Det senare är i slutändan en av upprorsbekämpningens viktigaste framgångsfaktor. Detta uppnås genom fotpatrullering, ofta och även nattetid. Dessa gör att befolkningen förutom i din roll som soldat, även ser dig som en människa vilket gör det enklare att etablera kontakter. Dessa kontakter kan man senare utgå från för att etablera nya och vinna exempelvis även grannbyns förtroende. Kilcullen menar också att metoden att komma i bepansrade konvojer som en turist bara försämrar din lägesuppfattning. Det gör dig till ett enklare mål för de som vill dig illa och att i slutändan medför närheten till lokalbefolkningen att det är det mindre farligt att bo tillsammans med innevånarna i samhället.²⁹

Artikel 25. Fight the enemy's strategy, not his forces. (Slå mot fiendens strategi, inte hans styrkor)

I denna artikel pekar Kilcullen på vikten av att fokusera sina insatser på att bibehålla kontakten med befolkningen och uppbyggnadsinsatser genom att inte ge sig på fienden med ren vapenmakt, utan försöka lista ut och stoppa fiendens försök att återta befolkningens stöd. Det artikeln beskriver är att om du varit framgångsrik under insatsen så är det inte otroligt att mer stridigheter kommer att utbryta mellan motståndaren och upprorsbekämpande förband, just på grund av att det går så bra. Motståndaren försöker desperat återta initiativet.

En svårighet med detta på kompaninivå, menar Kilcullen, är att det är lätt att återgå till grundläggande militär taktik och försöka förgöra fienden i öppna strider. Detta kommer dock troligtvis inte att leda till något bra, eftersom stridigheterna i sig kommer att framstå negativt i befolkningens ögon. Således bör man istället fokusera på att bekämpa strategin, vända folket mot dem och använda list istället för vapenmakt.³⁰

Artikel 28. Whatever else you do, keep the initiative. (Oavsett vad, bibehåll initiativet)

Denna artikel beskriver att det är av yttersta vikt att vara den i konflikten som bibehåller initiativ och tvingar motståndaren att reagera. Om du dessutom kan mobilisera folket mot

²⁸ David Kilcullen, 2006. S2

²⁹ Ibid S4

³⁰ Ibid S 9

fienden så menar Kilcullen att detta är en ytterst viktig framgångsfaktor som kommer leda till seger. Detta givetvis förutsatt att du på rätt sätt hanterat de övriga viktiga aspekterna i de andra artiklarna, vilka dock inte avhandlas i detta arbete i närmare detalj. Sannolikt är det motståndaren som initierar striden och sedan snabbt försvinner. Det är då viktigt att inte bara bli en re-agerande styrka. Även om det framgångsrikt dödas eller tillfångatas stora mängder motståndare, kommer det i slutändan ändå vara fienden som styr omständigheterna för operationerna och inte tvärt om. Fokusera på befolkningen och ta bara upp striden med motståndaren när han kommer i vägen för uppdraget.³¹

2. Empiri

2.1 B Company

Russell Lewis förde befälet över 2 Para B Company under en mission till Sangin provinsen i Afghanistan från april till oktober 2008. Kompaniet övertog och grupperade på FOB Inkerman³² som upprättats 2006 och använde denna som sin kompaniförläggning under hela missionstiden. Syftet var att utifrån denna FOB patrullera i ett tilldelat kompaniområde och söka stridskontakt med motståndaren för att därigenom möjliggöra återuppbyggnadsoperationer i Sangin provinsen. Kompaniet var således som regionens flugpapper som skulle dra uppmärksamheten bort från andra områden.³³ Kompaniet bestod av ca 200 man som i huvudsak var skyttesoldater med enheter för eldunderstöd i form av indirekt eld och andra understödsvapen. Dessa var uppdelade i 3 skytteplutoner, en understödstrupp, en ledningstrupp, tross enheter samt GRK pluton.³⁴

Under missionen genomförde kompaniet flertalet kompanipatruller i sitt tilldelade område samt patruller inom plutons ram. De deltog även i större operationer på bataljon och brigadnivå och rörde sig då utanför sitt kompaniområde. Ett tydligt fokus under missionen låg på att söka stridskontakt med motståndaren genom dessa patruller eller att ta och genomsöka särskild terräng eller anläggning som var viktig.³⁵ Detta kommer nedan att gås igenom i detalj kopplat till de fyra artiklarna ur Kilcullens teori om upprorsbekämpning.

2.2 Artikel 1. Know your turf

Lewis blev tilldelad befälet över B kompaniet och fick reda på att de skulle åka till Afghanistan efter att han haft en karriär på olika uppdrag i den brittiska försvarsmakten. Som en del av förberedelserna innan missionen inleddes, genomförde kompaniet utbildning och övning hemma i England under ca sex månader. En del av denna förberedelse var ett besök i

³¹ David Kilcullen, 2006. S11

³² Forward Operating Base, Inkerman är namnet på just denna FOB.

³³ Russel Lewis, 2012. S20, 21, 42, 43

³⁴ Ibid. S15, 33, 50

³⁵ Russel Lewis, 2012.

insatsområdet som genomfördes av förbandets chefer på olika nivåer. Besöket syftade till att cheferna skulle kunna utforma sin utbildning på hemmaplan med hjälp av praktisk erfarenhet av sitt tilldelade operationsområde.³⁶

Något Lewis spenderade en hel del tid med under den förberedande utbildningen var att studera så många fotografier och kartor som möjligt över operationsområdet. Han fick hjälp med att samla in så mycket information han kunde och spenderade kvällarna med att stirra på allt han kunnat få tag på för att sätta sig in i sitt område. Lewis berättar även i sin bok att han skaffade sig en hel del litteratur i ämnet krigföring och upprorsbekämpning, för att på bästa sätt dra erfarenheter från andra och sätta sig in i den komplexa stridsmiljön som Afghanistan innebär.³⁷

När förbandet väl anlant till insatsområdet så är kompanichefen Lewis bland de första som åker till FOB Inkerman och påbörjar övertagningen av patrullbasen. Detta genomfördes genom att Lewis fick mängder av information överlämnad till sig av den avgående Kompanichefen som hade god insyn i området efter en hel mission och kunde detaljerat gå igenom de olika platserna. Lewis deltog även i några patruller med det avgående kompaniet för att skaffa sig en mer detaljerad bild av hur tidigare förband gjort samt hur området ser ut i detalj.³⁸ Allt eftersom anlände delarna av Lewis kompani tills dess att hela kompaniet var samlat och det avgående förbandet kunde lämna över patrullbasen.

Under den inledande tiden på FOB Inkerman ansåg Lewis att det var viktigt för förbandet att börja lugnt och sedan successivt öka sina ambitioner med patrullverksamheten. Detta eftersom värmen, klimatet och samövningen behövde tid att sätta sig hos förbandet tills dess att det etablerats självsäkerhet och kunskap inför de första striderna. De spenderade därför sin tid med att patrullera nära patrullbasen och lära känna närområdet. Allt eftersom tiden gick fick de erfarenhet i att förflytta sig som kompani och lärde sig mer om terrängen. De lärde sig även att då befolkningen var mitt inne i att sköta planteringarna så skulle de män som var krigare inte lägga större mängder energi på att anfälla dem innan skörden var klar, vilket gav kompaniet tid till att sätta sig in i sitt område utan stridskontakt.³⁹ De använde sig även av sina bepansrade Viking fordon för att kunna transportera sig över större sträckor snabbare för att orientera sig om området, vilket gjordes vid ett par tillfällen av Lewis tillsammans med alla sina underställda chefer.⁴⁰

Lewis fick till en del kontakt med befolkningen under patrullerna och i några få fall även så kallade ”shura” då bybornas ledare besöker patrullbasen för att ha möte och diskutera frågor gällande området. B Kompaniet hade även tagit sig tid under förberedelserna i England att

³⁶ Russel Lewis, 2012.. S2, 11

³⁷ Ibid. S16, 21

³⁸ Ibid. S19, 20, 22, 28, 29

³⁹ Ibid. S21, 50, 67

⁴⁰ Ibid. S87, 88

utbilda några av sina soldater på att prata det lokala språket vilket verkade få en viss positiv effekt på befolkningen.⁴¹

Diskussion

Sammantaget så gjorde Lewis så gott han kunde för att känna till sitt område både på kartan och i verkligheten, och till viss del att försöka etablera kontakter i samhällena som fanns. Men det är tydligt att huvud uppgiften var att söka stridskontakt med motståndaren och inte att fokusera allt på befolkningen. Vilket gör att gällande artikel 1 (känn din omgivning) så handlar Lewis agerande mer om rent taktiska aspekter, såsom att känna till var man kan framrycka och hur områdena ser ut utifrån stridens aspekter. Detta i sig kan innebära att man negligerar befolkningens möjligheter att påverka motståndaren och fokuserar på att göra det själv med sina egna vapen. Det uppfattas lätt som att Lewis förvisso kunde counterinsurgency teorier, men att uppgiften var tydligt ställd att han och hans kompani skulle söka stridskontakt för att hålla borta fienden. Därmed föll intresset för de kärnfulla argumenten inom counterinsurgency teorierna såsom fokus på befolkningen. De shura's som blev av var inte många, och även om Lewis uttrycker att han var besviken på det så verkade han inte göra särskilt mycket för att ändra på det. Patrullerna fortsatte men de pratade mest med befolkningen när de gjorde halt någonstans och var mest ute efter att söka efter motståndaren. Detta kan ju ha sin egen, negativa effekt, att befolkningen blir skeptisk och inte själva söker kontakt. Samtidigt som förbandet anser sig ha en annan primär uppgift och negligerar kontakt med befolkningen.

Att börja lugnt med förbandet och inte förhastat sig in i strid med motståndaren finns det stort stöd för i teorin, men även ur ledarskapsperspektivet är detta en viktig punkt att bejaka. Att ta smällar tidigt skulle ha kunnat slå hårt mot moralen i förbandet och sätta ett dåligt avstamp i en lång period av svåra uppgifter. Oavsett vad man vill göra med sitt förband, kan det vara fördelaktigt om det är ett självsäkert sådant, men striden bör inte vara huvudfokus över långa perspektiv enligt teorin.

2.3 Artikel 10. Be there.

B-Kompaniet grupperade i en patrullbas kallad FOB Inkerman under sin mission. Detta var en patrullbas som etablerades efter att man hade haft plutonsförläggningar i områden men kommit fram till att detta inte var effektivt, bland annat eftersom en pluton var för få i manskap för att kunna patrullera och bevaka sin förläggning samtidigt.⁴² Hela grundidén byggde således på att kompaniet är förlagt i ett afghanskt samhälle och har en begränsad yta tilldelad sig att operera inom.

Till en början genomförde kompaniet enklare patruller i området närmast patrullbasen för att lära känna omgivningen, prata med befolkningen och komma i form som en kompanienhet när det gäller taktiska förflyttningar och andra rutiner. Detta utvecklades senare till längre och

⁴¹ Russel Lewis, 2012.. S 36, 37

⁴² Ibid. S20, 21

längre patruller eftersom förbandet blev acklimatiserat. Efter skörden var genomförd av befolkningen började kompaniet bli påskjutna av motståndaren och uppgiften att söka stridskontakt i syfte att understödja uppbyggnadsprocessen i Sangin tog vid. Detta skulle genomföras genom idén om att om fienden var upptagen med att strida med förbandet så skulle inga fiender ta sig ner till de områden som det bedrevs projekt i och på så sätt kunna återuppbygga vissa viktiga samhällsfunktioner opåverkat.⁴³

Lewis bedömde att han slet med att belastningen på soldaterna var stor och att värmen gjorde att de inte kunde patrullera hur länge som helst. Kompaniet patrullerade för det mesta under tidig morgon och var oftast tillbaka innan lunchtid. Detta gjorde förbandet genom schemalagda rutiner och att med jämna mellanrum ha vilodagar för att kunna återhämta sig själva och vårda sin utrustning.⁴⁴

Lewis hade fått veta att det fanns platser som motståndaren alltid försvarade, och dessa benämndes som psykologiska linjer som motståndaren inte ville att förbanden skulle få korsa. När kompaniet fått rutin började Lewis patrullera djupare och djupare in i sitt område för att etablera var dessa platser låg och förbandet hamnade då i stridskontakt nästan varje gång de patrullerade. Detta var något som Lewis hanterade med aggressivitet och vid flera tillfällen anföll han motståndaren istället för att dra sig ur. Lewis motiverade detta med att han inte ville ge motståndaren enkla propaganda vinster om att de vunnit striderna och hade målsättningen att varje gång det blev strid så skulle han anfalla motståndaren.⁴⁵

Missiler och artilleri i trädgården

Den 15e augusti får Lewis order om att söka igenom ett område med namnet Mian Rud.⁴⁶ Området skall enligt underrättelser vara någon sorts basering för talibanerna och Lewis leder en kompanipatrull in i området den 16e augusti.

Lewis menade att de egna underrättelsefunktionerna på FOB Inkerman var ganska säkra på att detta område inte användes av motståndaren, men att högkvarteret för brigaden hade insisterat.⁴⁷

Det var mycket vanligt att patrullerna utgick vid tiderna 2 och 3 på natten för att kunna förflytta sig i mörker men även för att komma undan värmen. Detta gjorde att de kunde nå området de skulle uppträda i när det blev ljus och ha några effektiva timmar innan risken för vätskebrist och andra värmerelaterade problem blev för stora.

Det aktuella området som skulle genomsökas låg vid stranden till floden Helmand och var mer eller mindre en ö. Tidigt på morgonen når kompaniet området och korsar ett mindre vattendrag för att komma till ön, som i sig bara är 500 meter lång och 300 meter bred. De påbörjar genomsökandet av ön och pratar med en del invånare som säger att Talibanerna aldrig brukar komma dit. Samtidigt blir Lewis oroad över geografien i området när han tittar på

⁴³ Russel Lewis, 2012.. S43, 45, 49, 67

⁴⁴ Ibid. S86, 94, 95

⁴⁵ Ibid. S89

⁴⁶ Ibid. S282

⁴⁷ Ibid. S283

kartan. De behöver korsa 300m relativt öppen terräng för att komma tillbaka till rätt sida av stranden, som i nuläget skulle kunna vara besatt av motståndaren. I samma skede får de underrättelser om att stora mängder motståndare är på väg mot deras position. FOB Inkerman skickar upp en UAV och de får grepp om läget. Motståndaren får order från en av sina ledare och de rör sig allihopa mot en byggnad i närområdet. Lewis vet att de sitter lite i klistret men beslutar sig för att skicka en pluton över den öppna terrängen med en som understödjer från bebyggelsen på ön. Plutonen som förflyttar sig får syn på en motståndare i närheten av den byggnad som underrättelserna hade orienterat om. Lewis kontrollerar om det finns civila i området och beslutar sedan för att beskjuta huset med en GMRLS⁴⁸ som är en typ av precisions missil skjutet från raketartilleri.⁴⁹

Tre missiler slår ner i byggnaden och de hör över radio att alla motståndares planer på att attackera nu har blivit att evakuera sina sårade. Lewis för sitt kompani över till andra sidan och börjar ta hand om skadade motståndare och civila. De märker att ett flertal civila har träffats av splitter från själva husgrunden, och ser på håll hur en gammal man står och skäller ut en misstänkt ung motståndare som till slut åker därifrån på en moped. Lewis tolkar detta som att mannen har bett talibanerna att lämna området. Efter detta återvänder kompaniet till FOB Inkerman utan fler stridskontakter och de får höra av underrättelseavdelningen att de dödade 5 och sårade ytterligare 20 motståndare i attacken.⁵⁰

Diskussion

Att döma av Lewis metod att uppträda med förbandet så var större kompanipatruller något som föredrogs med hänsyn till stridsförmåga. Att patrullera ofta och etablera sin närvaro är enligt teorin en framgångsfaktor, men Lewis gör detta med perspektivet lagt på motståndaren, att det är för motståndaren man skall visa närvaro. Beskrivet i teorin så nämner Kilcullen svårigheten med att när man når framgång hos befolkningen, och successivt förskjuter motståndaren längre bort, så kan strider intensifieras för att motståndaren vill återta initiativ. Man faller då ibland lätt tillbaka på regelrätt taktisk strid för att vinna. Detta i sig skulle kunna vara förödande för redan vunna framgångar då man riskerar att bli sedd av befolkningen som en destruktiv kraft vilket det finns stor risk för i Lewis agerande. Om fokus så pass tydligt ligger på stora kompanipatruller och stridskontakt med motståndaren, så mäter man framgång i antal dödade istället för opinion eller motsvarande vilket teorin avråder ifrån. I en annan artikel⁵¹ ur Kilcullens teori behandlas just detta. Artikeln beskriver att man skall anamma avskräckande patrullering, genom att organisera sig så att motståndaren inte vågar eller kan anfalla dina förband. Kilcullen säger även att ett misstag som ofta görs är att man organiserar sina patruller för att locka motståndaren till att anfalla, så att man då kan förgöra honom med reguljära taktiska metoder.⁵² Detta går även emot Artikel 25 som beskrivits i detta arbete, att man skall sträva efter att slå mot motståndarens strategi och inte motståndarens trupp i sig.

⁴⁸ Guided Multiple Launch Rocket System

⁴⁹ Russel Lewis, 2012. S284-286

⁵⁰ Ibid. S286-287

⁵¹ David Kilcullen, 2006. Article 16

⁵² Ibid. S6

Effekterna av detta må mycket väl bli att man når framgångar i strider och kan räkna antalet dödade eller tillfångatagna, men den skada som sker på omgivning eller direkt civila förluster kommer att motverka syftet i slutändan. Alternativet hade varit att enligt Artikel 16 använda sig av fler små patruller som i sig vilseleder motståndarens kunskap om var alla är och hur stor styrkan är, och på så sätt avskräcka från anfall, för att möjliggöra närvaro för civilbefolkning. Men det är ganska uppenbart att i Lewis uppgift och hans sätt att tackla denna, så ligger fokus på det motsatta, nämligen att vinna strider.

Missilanfallet

Händelsen där Lewis anföll en byggnad med tre missiler är intressant av två skäl. För det första genomfördes patrullen på oklara grunder. Det var på förhand känt av kompaniet att det mest troligtvis inte var ett intressant område, utan det var högre chef som insisterade att patrullen skulle genomföras. I efterhand visade det ju sig att den lilla ön i sig inte var under motståndarens kontroll. För det andra så visar det ett typexempel på när man skadar civila av misstag när man försöker nå avgöranden i striden. I just detta fall kan man tycka att det var mer än väl befogat av Lewis att använda den lösning som han gjorde. Han satt i klistret, med ett kompani som löpte stor risk att hamna i bakhåll i den sämsta terräng som var möjlig, och av detta dra på sig stora mängder egna förluster. Men samtidigt föll beslutet lite lätt då Lewis själv bedömde att det mest troligtvis inte fanns några civila kvar, med motiveringen att de brukar försvinna när det nalkas strid. I detta fallet stämde det inte, och flera civila skadades. Vad blir innebörden av detta för ISAF när det kommer till förtroende från civilbefolkningen? För Lewis innebar det att han kom hem med sitt kompani oskadade, men för nästkommande kompani som avlöser, och måste patrullera upp dit igen, så kanske ön kommer vara full av talibaner.

En sista aspekt som går tvärt emot tidigare, är att Lewis och hans kompani faktiskt visade en form av närvaro även om det ofta slutade i strid. Men det tyder också på att motståndaren tycker att du gör något du inte borde. Kilcullen belyser just detta i Artikel 10 om närvaron och integreringen. I fallet med området missilanfallet genomfördes i så har kompaniet inte varit där särskilt länge, och återkommer sällan eller aldrig. Det man dock borde kunna räkna med är att motståndaren kommer att komma tillbaka snart efter en händelse som den här.

2.4 Artikel 25. Fight the enemy's strategy, not his forces.

Under insatstiden som B Company var i Afghanistan så genomfördes en del större operationer i bataljon och brigad, en av dessa var Operation Oqab Sterga (OP OS).

OP OS var en operation som syftade till att organisera stora mängder förband som skulle sätta press på talibanerna över ett stort område. Detta skulle med underrättelseförmågor bedömas för att skapa ett gynnsamt underläge inför perioden efter skörden då motståndaren

förväntades börja anfalla de förband som fanns i området.⁵³

För B Company började OP OS torsdag den 15e maj med att kompaniet utgick på skilda fronter för att möta upp vid byn Chinah. En pluton utgick med bandvagnar medan resterande delar flögs in med helikopter. Den 16e maj tidigt på morgonen började Lewis med sin halva av kompaniet att röra sig mot byn för att genomsöka den och möta upp med de andra delarna av kompaniet. När de gör detta så flyr alla invånare i byn då de märker vad som håller på att hända. De påträffar ingenting som antyder på fientlig aktivitet och fortsätter med operationen. Lewis anmärker på att han känner skuldkänslor för hur befolkningen tvingas agera, då de lämnar sina hem med endast ett fåtal ägodelar.⁵⁴

Dagen därpå genomsöker Lewis kompani ytterligare två byar utan att stöta på någon motståndare. De förflyttar sig genom ett av grannkompaniernas områden och genomför en återuppfyllnads insats tillsammans med bataljonen för en annan FOB genom att säkra terräng utanför. Två beväpnade män öppnar vid ett tillfälle eld och den besvaras av en ensam kulspruteskytt innan de försvinner. Söndagen den 18e maj är förbandet åter på FOB Inkerman.⁵⁵

Kort efter OP OS genomförs Operation Ghartse Sterger (OP GS) vilken inleds den 23 maj. Underrättelser indikerade att det fanns en 40 man stark motståndarstyrka i byn Musa Qala som hade för avsikt att störa återuppbyggnads insatser som genomfördes i byn. Två kompanier från Para bataljonen skulle lyftas in med helikopter för att hindra detta från att hända, det vill säga nedkämpa motståndaren. Lewis kompani hade fått till uppgift att rensa vad som bedömdes vara en fientlig ledningsplats på en av höjderna i området.⁵⁶ Lewis kompani lyfts in i området av helikoptrar mitt i natten och påbörjar framryckningen mot sina mål. De kommer i kontakt med några beväpnade män som upptäcker dem och stridigheter utbryter. Lewis försöker bibehålla initiativet och fortsätter att ta terräng mot bebyggelsen som motståndaren nu tillbakaryckt till. De är i intensiva strider i några timmar och lyckas ta motståndarens ledningsplats med understöd av attackhelikopter. Under dagen som följer blir de attackerade ett antal gånger men lyckas med bland annat artillerield från FOB Inkerman nedkämpa och hindra motanfall. Flertalet motståndare nedkämpas under stridigheterna under denna operation. När allt lugnat ner sig genomsöker de bebyggelsen i byn och hämtas senare av helikopter för transport tillbaka till förläggningen.⁵⁷

Utöver dessa två operationer som gick lite olika till, genomförde Lewis flertalet egna patruller med målet att söka kontakt med motståndaren inom sitt egna område.

Den 30e juni utgår Lewis kompani på patrull i området. Kompaniet grupperar på sådant sätt att de skall försöka vilseleda motståndaren så att dessa inte får grepp om var kompaniet befinner sig eller hur många de är. De lyckades väl med detta och motståndaren verkade tro att det var två olika patruller ute, så förbandet fortsatte att framrycka som en patrull igen men hamnade snabbt i stridskontakt ändå. Lewis bedömer att det är en stor styrka som anfaller och

⁵³ Russel Lewis, 2012. S108. 109

⁵⁴ Ibid. S119-121

⁵⁵ Ibid. S122-125

⁵⁶ Ibid. S138

⁵⁷ Ibid. S143-151

ordnar understöd och motanfall. Lewis själv påpekar att motståndaren ofta har övertaget till dess att han fått igång alla sina tillgångar, såsom understödstrupp med kulsprutor och artilleri från Inkerman. Lewis övertar då snabbt initiativet och börjar anfälla motståndaren som flyr platsen och efter en stund av intensiv strid så manövrerar Lewis tillbaka förbandet till förläggningen.⁵⁸

Dagen efter planerar Lewis en ny patrull som skall ta terrängen från förra stridskontakten med tydligt fokus på att nedkämpa motståndaren. Lewis beskriver sin ambition här på ett tydligt markerande sätt.

*'I decide that we need to start locking the enemy down. We need to advance to contact, fix him, then destroy him. If we don't kill him today we are going to have to do it tomorrow'*⁵⁹

Detta citat speglar ganska bra det synsätt som Lewis hade under operationerna med hänsyn till den uppgift som kompaniet hade.

Diskussion

Som tidigare nämnts var B Companys uppdrag att söka stridskontakt i syfte att hindra motståndaren från att påverka återuppbyggnadsarbeten i regionen. Detta i sig syns tydligt under hela missionen som Lewis leder där fokus ligger tungt på att ta terräng, och söka efter motståndaren för att rensa områden eller enskild infrastruktur. Lewis skriver även tidigt i sin bok att han avsåg att alltid anfälla om han hamnade i stridskontakt för att bibehålla initiativet och inte ge bort billiga propaganda vinster till motståndaren.

Kopplat till händelserna ovan finns det en hel del att analysera utifrån Kilcullens artikel 25. För det första så är artikelns huvudsakliga innebörd att man skall så långt det är möjligt skall undvika att se på striden som framgångsrik, bara för att man får goda möjligheter att släppa loss all sin vapenkraft och nedkämpa motståndaren med reguljära taktiska metoder. Detta behöver dock inte innebära att all strid är negativ. Många andra aspekter bör övervägas såsom nödvändigheten att hålla motståndaren fast i ett visst område såväl som användningen av de andra artiklarna ur teorin. Utifrån OP OS där stora mängder civila flyr sina bosättningar så fort de brittiska styrkorna närmar sig, kan man ana att det psykologiska tillståndet hos civilbefolkningen är att de är rädda. De bemödar sig inte att ta risken att stanna för att prata med militären. Detta i sig är ett tecken på att militära förband under ISAF ledning för dem innebär negativitet såsom strid och svårigheter. Frågan är vilka åtgärder som för övrigt vidtas i detta område för att motverka denna oro hos befolkningen.

OP GS var en annorlunda händelse i termer om strid och våldsanvändning. Det framgår ur redogörelsen att förbandet upprådde med målet att nedkämpa eller tillfångata talibaner som i sin tur hade som mål att störa återuppbyggnaden inom området de befann sig. Det kan vara svårt att bedöma utifrån berättelsen huruvida civilbefolkningen uppskattade insatsen eller om den istället ökade avståndet till ISAF och de brittiska förbanden. Det användes mycket våld

⁵⁸ Russel Lewis, 2012.. S223-226

⁵⁹ Ibid. S229

och skräckinjagande element i striderna och många talibaner dödades. Vilket möjligen var nödvändigt för återuppbyggandet, men för befolkningen kanske bara upplevdes som hemskt och inte särskilt givande.

Redogörelserna från Lewis om patrullerna i kompaniets egna område är mycket intressant utifrån teorin och artikel 25. Lewis är på ett sätt herre över sitt område, även om han har en uppgift att lösa. Hur man väljer att angripa problemet är till stor del fortfarande upp till chefen på plats, nämligen Lewis. En slutsats som kan dras rätt tidigt är att Lewis anser att hans uppgift är stridsinriktad mot fienden, det vill säga talibaner i det tilldelade området. Vid vissa tillfällen som tidigare beskrivits görs försök att ta kontakt med lokalbefolkning under patruller och shuras, men dessa försök upplevs som något som händer medan de patrullerar i syfte att leta efter motståndaren i Lewis berättelser. Genom att ha inställningen att alltid anfälla, aldrig ge vika och med alla möjliga medel försöka strida så effektivt som möjligt mot talibanerna så går Lewis kraftigt ifrån Kilcullens huvudbudskap. Nämligen att befolkningsfokusera sitt arbete, och inte lockas in i att enbart strida reguljärt mot motståndaren. I artikel 25 förklarar Kilcullen att det finns en risk att motståndaren kommer att öka sina insatser när det går dåligt för honom, som ett mer desperat försök att återta initiativet. Och att när detta sker så bör man akta sig för att med reguljär taktik försöka avgöra striden. Med detta i åtanke har Lewis uppvisat agerande som direkt motsäger teorin genom att ständigt försöka avgöra strider med stora mängder våld.

Å andra sidan kan detta samtidigt vara ett väl avvägt beslut från Lewis högre chef, att det går bra på andra fronter just för att stridigheterna är begränsade till Lewis område.

Den svåraste avvägningen när man värderar besluten och handlingarna är dock att om de inte hade gjort vad de gjorde, vad hade de då behövt göra istället? Det som tydligt påpekas i teorin är ju att minska fokus på motståndaren, ta bara striden med fienden när han kommer i vägen för dig, och i övrigt fokusera på befolkningen. Det får därför anses att det finns utrymme för förändring i agerandet från förbandet.

2.5 Artikel 28. Whatever else you do, keep the initiative.

*‘The company has momentum at the moment and I am confident we can keep this up until the end’*⁶⁰ Lewis försöker motverka vissa problem under slutskedet av missionen då han uppfattar att soldaternas moral börjar sjunka. Dessa har uttryckt att eftersom de snart skall få åka hem så finns en vilja att minska risktagning i operationerna. Detta är inte vad Lewis vill att kompaniet skall ha som stridsmoral med hänsyn till att de måste fortsätta lösa sin uppgift hela vägen in i mål.⁶¹

⁶⁰ Russel Lewis, 2012.. S313

⁶¹ Ibid. S312

Med hänsyn till Artikel 28 finns det en del saker att analysera utifrån Lewis syn på sin uppgift. Som tidigare nämnts har Lewis varit väldigt aggressiv i sina planer och varit i många tuffa strider med talibanerna.

1a September. Ca 2 månader kvar av missionen.

B Company får underrättelser om att operationer i närområdet eventuellt har tvingat fler motståndare in i kompaniområdet och Lewis ser detta som en möjlighet att nå ett avgörande mot fiendens styrkor. Han håller ett tal för att försöka höja moralen och stridsviljan i soldaterna. *'An opportunity to get out there and really pull him apart. I want us to hit the enemy with everything that we have got, so that he is left in no doubt as to whom he has been dealing with'*⁶²

Detta i sin form av uttryck kan mycket väl bara varit vad han sa med ett ledarskapsperspektiv i åtanke, men Lewis sätter ett tonläge som är påtagligt vålds betonat. Förbandet genomför fler patruller och fortsätter hamna i stridskontakt. Den 4e september hamnar en kompanipatrull i strid med ett fåtal talibaner där patrullen dödar 4 och tillfångatar ytterligare 2. De tillfångatagna talibanerna är unga killar som är livrädda för repressalier från sina egna eftersom de tillfångatogs. Lewis bedömer patrullen som mycket lyckad.⁶³

Lewis tankar om framgång.

Under en kompanipatrull den 9e september så händer det som inte hänt de senaste 3 månaderna. Kompanipatrullen genomförs utan stridskontakt med talibanerna och detta får Lewis att fundera över hur detta kommer sig. Det har tidigare varit tydligt för honom att motståndaren har vilja och personal att angripa dem vilket även har skett för det mesta. I det område som B Company verkar inom har det dödat stora mängder motståndare men även amerikanska specialförband i närområdet har lett in flygföretag som decimerat motståndaren ordentligt. En påföljd av detta har varit att ett antal civila har dödat både av Lewis kompani och de amerikanska förbanden. Detta tolkar Lewis som att befolkningen vill att talibanerna inte angriper britterna i området eftersom risken då blir stor att även de drabbas. Talibanerna skall vid ett par tillfällen använt civila som poster för att förvarna och rapportera in britternas position. Lewis har trots de civila posterna varit aggressiv vid stridskontakter och nu vill befolkningen inte utsätta sig själva för fara längre. Så de civila i området säger helt enkelt till talibanerna att inte slåss, eller att försvinna därifrån. Lokalbefolkningen tror att detta är enklare än att förvänta sig att de västländska militärerna skulle packa ihop och dra. Det som kompanichefen dock kommer till insikt om är att de själva trots allt är ansvariga för en hel del lidande, som i slutändan inte ger dem bättre rykte hos lokalbefolkningen även om talibanerna försvinner. Så snabbt agerande gentmot befolkningen genom återuppbyggnadsprojekt och annat för att stärka förtroendet skulle ligga rätt just nu enligt Lewis.⁶⁴

⁶² Russel Lewis, 2012. S316

⁶³ Ibid. S320-321

⁶⁴ Ibid. S326-329

Åter till initiativ

Lewis försökte motverka moralproblematiken med att soldaterna i kompaniet inte hade lika stor lust att ta risker i slutet på sin mission. Efter ett par veckor och lite motiverande tal har cheferna i kompaniet lyckats återfå motivationen vilket Lewis anser att soldaterna visar genom rastlöshet och en vilja att komma ut på patruller.⁶⁵ Kompaniet har fått ett nyhetsteam på besök som skall följa förbandet. En patrull genomförs, vilken hamnar i stridskontakt efter en plan som innebär att man med Lewis chefsgrupp skulle locka fienden in i ett bakhåll. Detta lyckas även om motståndaren inte verkar vara särskilt stor i numerär och kompaniet genomför motanfall för att nå ett avgörande i striden. Efter ett tag så ger motståndaren sig och flyr, varpå kompaniet återgår till förläggningen. Nyhetsteamet filmar och intervjuar chefer och soldater och klipper ihop ett inslag som alla på förläggningen tittar på med stor förtjusning.⁶⁶

Den 17e september så har kompaniet en vårddag som även är ett historiskt datum som markerar de brittiska luftburna förbandens strider vid Arnhem under andra världskriget. Förbandet genomför lite tävlingar, äter lite extra lyxig mat och kollar på gamla krigsfilmer. Lewis redogör för en del av sina mer känslomässiga kopplingar till tjänstgöringen vid förbandet och innebörden av att vara i krig. För honom är det en exceptionell ära att få leda ett förband av denna typ av elitsoldater och han anmärker på det särskilda med att förbandet skall hålla hög stridsvilja och strida hårdare än alla andra. Han uppmärksammar även att det är första gången sedan Falklandskriget som förbandet befinner sig i regelrätt strid på det sättet och romantiserar kring arvet från Arnhem och sitt förband.⁶⁷ Anledningen till varför just detta skulle kunna vara intressant att begrunda över huvudtaget, är just det faktum att Lewis verkar romantisera om krig och krigarideal.

Diskussion

Under mer eller mindre hela missionen för B company genomförs kompanipatruller, patruller i pluton eller deltagande i större operationer med andra förband. Hela tiden med i syfte att nedkämpa motståndare eller ta viktig terräng och infrastruktur. Sett till kompaniområdet, vilket kanske är mest intressant för denna studie, så genomförs många patruller och likaså många strider med talibanerna. Lewis är aggressiv och drivande med sitt förband. Hans sätt att både agera och uttrycka sig tyder på att han är en officer med hög ambition, men även någon som kanske romantiserar kring krigarideal.

Sett till Kilcullens teori om att bibehålla initiativ så kan man tolka teorin lite olika. Man kan bibehålla initiativ genom att ha stor närvaro hos befolkningen och göra sitt yttersta för att vinna deras förtroende och stöd. Där strider enbart är för att hålla motståndaren borta från befolkningen. Eller så kan man vara fiendefokuserad och ha högt tempo och initiativ rent stridstekniskt för att nå avgöranden i striden, på kort och längre sikt. För detta förband är det tydligt att fokus ligger på talibanerna, och att förbandets uppgift är att döda eller tillfångata talibaner. Frågan är då vem är det egentligen som styr och ställer i området? Om Lewis tror

⁶⁵ Russel Lewis, 2012. S335-336

⁶⁶ Ibid. S336-339

⁶⁷ Ibid. S340-341

sig vinna framgång för att han efter majoriteten av patrullerna har dödat fiender, men inte förlorat egna, varför blir han då fortsatt angräpn? Och framför allt, skall hans kompani eller någon annans då stanna där en längre period och fortsätta med detta? Under början av missionen fick Lewis kontakt med de afghanska säkerhetsstyrkorna som ville genomföra gemensamma patruller. Lewis uttryckte där och då att detta var positivt, men allt eftersom missionen fortgick, läser man inte så mycket om detta samarbete. Kan det vara så att Lewis egentligen tyckte att det bara var ett störande moment för hans högklassiga förband att "dra med sig" de inhemska styrkorna? Att han hellre ville strida ensam? Detta är inte besvarat, men just samarbete med inhemska säkerhetsstyrkor är en detalj som teorin anser vara viktig. Sedan reflekterar Lewis över varför han inte blev attackerad under en enstaka patrull vilket var ovanligt. Detta blir för honom inte mer än en reflektion och han drar slutsatser själv utan att söka svaret ute bland civilbefolkningen, om man drar slutsatsen att han inte gjorde det eftersom han inte skrev om det. När man läser Lewis redogörelser blir uppfattningen att fiendefokus är så starkt, att de enda gångerna man pratar med civila blir enbart för att bekräfta antal döda talibaner eller liknande, aldrig något annat. På många sätt går detta emot teorin i artikel 25 men även stora delar av hela 28 articles. Tidigare i uppsatsen redogjorde jag för Lewis åtaganden under inledningsskedet av missionen, där han studerade teorier, böcker och andra förebilder inom counterinsurgency för att dra lärdomar av tidigare erfarenheter. Vi kan konstatera att Lewis, på plats i Afghanistan, förde en typisk reguljär strid med vapenkraft mot en väpnad fiende. Innan missionen gjorde dock Lewis på hemmaplan ett grundligt förarbete med omfattande studier, helt i linje med Kilcullens artikel 1. Varför avvek han sedan från den linjen?

Kilcullen påpekar just att hans artiklar inte skall ses som absoluta facit eller regler. De skall ses som erfarenheter vilka skall tillämpas med omdöme i den aktuella situation som du befinner dig i. Afghanistan är olika beroende på var man är i landet, och landet i sig är annorlunda från andra länder. Lewis har en chef och ingår i en organisation som på ett eller annat sätt har bedömt vilken metod de avser använda sig av i sitt område. Trots detta finns det mycket som talar för att det funnits flertalet andra sätt att utföra uppdraget i B company's område.

3 Slutsatser

Efter att ha redogjort för och analyserat ett antal händelser och beskrivningar från boken Company commander, anser jag att detta källmaterial har stora möjligheter. Framför allt eftersom det är så pass utförligt. En brist är det faktum att jag inte kunnat studera fallet på plats utan källkritiskt måste granska författaren, som tillika är kompanichefen i fråga.

Nedan följer kortfattade svar på frågeställningen och mer ingående för varje artikel.

Hur genomför förbandet sina operationer i förhållande till Artikel 1, 10, 25, 28 i Kilcullens teori.

På det stora hela förhåller sig inte B Company till Kilcullens teori, även om enstaka tendenser och händelser är i linje med teorin. Lewis hade som uppgift att genomföra stridsoperationer och det var där han la allt sitt fokus under majoriteten av missionen.

-Uppträdde B Company som reguljärt skytteförband eller med starkt fokus på upprorsbekämpning.

B Company uppträdde för det mesta som reguljärt skytteförband under missionen. Kompanipatruller, tung beväpning samt stor tillgång till artilleri och flygunderstöd var verktygen som användes för att söka upp och nedkämpa motståndaren med infanteritaktik.

-Hur betraktade kompanichefen motståndaren och vad gjordes för att bekämpa denna.

Motståndaren betraktades som just en motståndare i traditionell militär bemärkelse. Det vill säga motståndaren var ett mål som skulle nedkämpas, jämförbart med en infanterisoldat.

Artikel 1. Know your turf

Kilcullen beskriver vikten av att vara insatt inte bara i sin uppgift och sin geografiska placering, utan även i kulturen och folket som finns där man verkar. Detta kan man anta blir extra tydligt på en plats som Afghanistan där folket och kulturen är en extremt viktig faktor som påverkar alla invånarnas liv och dagliga beslut. Slutsatsen gällande Lewis syn på detta blir att det var en tydlig prioritering på geografi och infrastruktur och att kultur och befolkningen kom i andra hand. Detta är dock kanske rimligt i ett förberedande skede beroende av vilken nivå man lägger sig på. Man kan läsa sig till en del, men för det mesta måste man kanske lära sig detaljerna gällande den lokala kulturen på plats.

Under tiden i missionsområdet förbättrades detta dock inte nämnvärt. Kompaniet utgick vid ett par tillfällen på patruller och rekognoscering för att lära känna omgivningen, prata med invånare eller söka information om motståndaren. Men det ter sig som mycket tydligt att ambitionen och målet låg alltid på den beväpnade motståndaren, och inte på att söka befolkningens stöd eller möjlighet att delta i arbetet för att nå gemensamma målsättningar på annat håll. Vissa försök gjordes att bjuda in till möte med lokalbefolkningen, men då dessa inte ville eller var skeptiska så uteblev ytterligare ansträngningar att få till fler möten.

Lewis är en individ, och många faktorer spelar in på hur han vill framställa sig själv och hur han vill leda sitt kompani. Känslan av de samlade redogörelserna från Lewis är att han är en ganska stolt och formell ledare av stridande elitförband i brittiska armén. Han har ambitioner att göra det bästa han kan och visa styrka och mod, samt ta hand om sitt förband. Det negativa kopplat till teorins viktiga markeringar på befolkningscentrerade målsättningar börjar dock med uppgiftsställandet till förbandet från dag ett. Att söka stridskontakt med motståndaren i syfte att hindra eller splittra deras målsättningar i övriga provinsen. Det blir en direkt stridsuppgift som säger döda och lämnar lite till fantasin om man inte har mandat eller mod nog att ta steg i andra riktningar.

Artikel 10. Be there

Kilcullen tar upp denna artikel som extra central i hela counterinsurgency teorin. Förbanden som vill försöka bekämpa uppror måste centrera sig kring befolkningen. Han belyser också med ett varningens finger risken att ses som en krigarturist som kommer åkande från baser och genomför räder för att sedan försvinna.

I detta fall genomför Lewis i många områden exakt detta, fast till fots och i kompanipatrull. Flera av operationerna eller patrullerna som Lewis genomför går till områden en bit bort från FOB Inkerman. Dessa patruller återkommer inte dit mer under missionen, eller så gör de det men med lång tid emellan. Vad är egentligen skillnaden på att komma åkande i bepansrad konvoj från 10 mil bort eller gående från 7 kilometer? En viktig skillnad är förvisso att befolkningen i området trots allt vet att förbandet finns där, och detta är enligt teorin en bra metod. Men om man inte visar närvaro mer än någon enstaka gång, och att då med motståndaren i fokus och en strid som eventuellt lämnar civila offer, då har man sannolikt skapat sig fler fiender än vänner.

Närområdet kring FOB Inkerman patrullerades betydligt mer frekvent och befolkningen torde således enklare kunnat ha en positiv inställning till förbandet, då inte talibanerna vågar sig så nära basen. Men istället blev de ständigt attackerade från bosättningarna rakt utanför förläggningen och besvarade detta med mängder av artillerield och raketer. Andra sidan på myntet är de exempel som Lewis lyfter fram, att det afghanska folket respekterar styrka. Att de i vissa fall till och med körde bort upprorsmän med hypotesen att befolkningen såg britterna som de starkare och inte ville ha strider i sin by. Detta blir dock inte mer än mycket små exempel på möjlig framgång i opinion och enligt teorin utförda med helt fel verktyg och metoder. I termer om närvaro och integrering med befolkningen genomfördes räddningsverksamhet, offensiva patruller i kompani som inte lyckades med mycket annat än att orsaka talibanerna förluster, men även civila sådana.

Upprättandet av ytterligare en patrullbas i närområdet kunde ha varit ett steg i rätt riktning gällande att integrera sig med samhället. Men man måste vara realistisk också och inse att stridigheterna, och mängden motståndare i området kanske inte medgav mindre plutonsförläggningar utan risk för egna förluster.

Artikel 25. Fight the enemys strategy, not his forces.

Som tidigare diskuterats så uppträdde B Company i kompanipatruller med målet att nedkämpa motståndare var de än hittade dem i sitt område. Det är tydligt att just detta kompaniets uppträdande var typiskt stridsinriktat som ett infanterikompani. De ingick också i en större organisation och som Lewis berättar så var syftet att de skulle dra på sig all uppmärksamhet så att förband i andra områden kunde jobba på med sina insatser mer ostört. Om motståndarens strategi är att så ofta som möjligt försöka åstadkomma dödsfall eller skador på styrkorna inom ISAF, så kan det verka vettigt att använda sig av en sådan taktik, dvs att försöka isolera dessa händelser. Men frågan är huruvida detta faktiskt var det som hände i tillräcklig utstäckning. Ur boken går det inte att bedöma om så var fallet, utan att det

till stor del i stället tillströmmade fler motståndare till Lewis område och att förbandet var i strider under mer eller mindre hela sin period i området.

Sett till detta kompaniet, och Kilcullens 28 articles, så är det tydligt att denna kompanichef inte hade uppgift eller särskild lust att lyda dess råd. Det fanns helt enkelt inte i Lewis huvud att han skulle avstå från att söka strider och istället dricka té med äldre gubbar i byarna eller annat.

Motståndaren är något som Lewis refererar till på ett tydligt och typiskt militärt sätt, som motståndaren och fienden. De kan vara två, tio eller trettio till antalet, men alltid motståndare och en taktisk fråga i strid. Lewis bemöter alltid detta med att skjuta artilleri, göra omfattningar, fortsätta anfälla framåt och försöka nedkämpa så många motståndare som möjligt. Detta går hyffsat bra för förbandet, och de lyckas ofta nedkämpa flertalet talibaner. Men Lewis verkar inte särskilt fundersam på vilka dessa motståndare är, eller var de kommer ifrån. Finns det ett intresse att söka upp vilka byar eller klaner motståndaren tillhör? Detta är något som borde ligga i större linje med Kilcullens teori än att månad efter månad använda sin tid till att återhämta sig efter patrull, och gå ut på nästa.

Artikel 28. Whatever else you do, keep the initiative.

Kilcullens syn på denna fråga är ganska simpel om man läser mellan raderna, bli inte den som reagerar på motståndaren utan välj dina strider och bestäm omständigheterna själv.

Sett till denna artikel så är det i och för sig svårt att utläsa hur mycket den riktar sig mot striden och hur mycket den egentligen bör falla i harmoni med de övriga artiklarna. Men sett till initiativ och att dominera slagfältet som taktisk arena så har Lewis alltid varit den som bestämt utfallet av striderna. Så när som vid några incidenter där han hamnat i dålig terräng och varit nära att bli omringad.

B company är en enhet med stor förmåga sett till fysisk styrka och stridsmoral då de är välutbildade elitsoldater, vilket Lewis har kunnat använda fullt ut avseende att uppträda aggressivt.

Kilcullen menar dock i sin artikel att initiativ inte enbart är striden i sig, utan att det är starkt sammanknutet med de andra artiklarna. Teorin säger att även om man dödar eller tillfångatar stora mängder motståndare så kommer det i slutändan ha varit motståndaren som bestämt omständigheterna. Detta blir en mycket negativ vinkling på vad B company gjorde i sitt område, då det inte finns mycket som styrker att de gjorde något annat.

4. Diskussion

Daniel Marston skrev om just det område som B Company befann sig i och det är redogjort för kortfattat under tidigare forskning i detta arbete.

Det som Marston uppfattade som ett stort problem var för det första, att det fanns en missuppfattning mellan det brittiska politiska styret och brittiska förband i Helmand om vad

de skulle göra där. I slutändan hade de brittiska luftburna förbanden börjat genomföra storskaliga rensningsoperationer i Sangin medan politikerna ville att det skulle arbetas mot narkotikaproduktion. De brittiska militära enheterna hade således som målsättning att med vapenmakt plocka bort talibanerna från regionen. Det är därför inte helt omöjligt att denna idé fanns kvar 2 år senare och hade möjligtvis bara förbättrats något. Vilket inte tyder på counterinsurgency-metodik enligt Kilcullen, utan mer åt reguljärt strids-tänk.

Som går att läsa om i tidigare forskning, så utnämndes general McCrystal 2009 till befälhavare över styrkorna i Afghanistan. Han införde ett helt nytt synsätt på uppgiften i landet, då tidigare uppträdande hade gett ISAF ett negativt anseende hos lokalbefolkningen. Detta är bara ett år eller mindre efter att Lewis och hans kompani lämnat Afghanistan, så det är mycket möjligt att ändringar inte hade vidtagits i någon större utsträckning.

Elmgren och Dingertz har dragit slutsatser om att det är viktigt att försöka minska mängden stridsoperationer mot motståndsmännen och försöka fokusera till större del på befolkningen. De har genomfört sina studier genom att analysera händelser kopplat mot hela Kilcullens teori på nivåer långt över kompani, vilket kan vara problematiskt eftersom Kilcullen själv menar på att alla dessa artiklar inte är regler som skall följas, utan erfarenheter som skall värderas och användas efter omdöme och situation. Om detta kompaniet kan operera på ett sätt som är tvärt emot Kilcullens teori, men operationerna lyckas till stor del i övrigt, är då inte operationen ändå lyckad ur ett counterinsurgency perspektiv? Det svåra i analysen är just hur man mäter framgång i upprorsbekämpning. När det går sämre på ett ställe, kan det mycket väl vara så att det nås större framgångar på många andra.

Peter Dahl Thruelsen redogjorde för problematiken med att använda militärt våld som en av huvudlösningarna i upprorsbekämpning. Hans slutsatser är att det behöver utvecklas ett nytt synsätt där militära och civila myndigheter måste samarbeta bättre för att nå framgång i sina insatser. Med tydligt budskap om att de danska enheterna likt britterna hade dödat många motståndare men att motståndaren bara hade fortsatt rekrytera och växa i antal. Det stämmer ju ganska väl överens med detta arbete sett till användandet av våld och tendenserna att se framgång i antal dödade eller tillfångatagna motståndare. En reflektion kan vara att västländer har en ambition att se resultat snabbt och effektivt. Men vad händer när man sätter mål för något som kanske rimligtvis tar 20-40år med att det skall vara klart om 5? Att mäta dödsoffer är enklare än att mäta opinion i den extremt komplicerade befolkningssituationen som råder i ett land som Afghanistan. Det är ett stort problem, som Thruelsen menar på behöver lösas med större fokus på comprehensive approach.

4.1 Förslag till vidare forskning

Materialet för denna studie har varit mycket bra, då man kunnat analysera personen bakom besluten och även besluten och agerandet i sig. Det är viktigt hur chefer för militära förband ser på counterinsurgency personligen, då detta tillsammans med förbandsanda, motivation, kompetens och andra påverkande faktorer kommer sätta tonen för vilken metod man väljer.

Jag föreslår några av följande områden att gå vidare med inom området counterinsurgency och Kilcullen på lägre taktisk nivå.

- Finns det skillnader i förbandskultur kopplat till synsättet på counterinsurgency?
- Vilket counterinsurgency perspektiv hade 2Para Batallion under operationerna i Sangin 2008 kopplat till detta arbete?
- Hur ändrades synsättet på counterinsurgency efter General McCrystal tillträdde 2009 i Sangin provinsen?

Referensförteckning

Dahl Thruelsen, Peter. *Implementing the Comprehensive Approach in Helmand – Within the Context of Counterinsurgency*. Royal Danish Defence College 2008.

Denscombe, Martyn. *Forskningshandboken – för småskaliga forskningsprojekt inom samhällsvetenskaperna*. Studentlitteratur AB 2009.

Dingertz, Patrik. *Kilcullen i Nordirland*. Examensarbete, Försvarshögskolan 2011.

Dixon, Paul. “Countering the Afghan Insurgency: Three lessons learned” i Paul Dixon (Red.), *The British approach to counterinsurgency – From Malaya and Northern Ireland to Iraq and Afghanistan*. Palgrave MacMillan 2012.

Elmgren, Alexander. *Taktik i Malaya konflikten kopplat till Kilcullens 28 artiklar: En undersökning om Kilcullens tillämpbarhet på den taktiska nivån i Malaya konflikten 1948-1960*. Examensarbete, Försvarshögskolan 2012.

Kilcullen, David. *Twenty-eight articles. Fundamentals of company-level counterinsurgency*. 2006.

Lewis, Russel. *Company commander*. Virgin Books 2012.

Marston, Daniel. “Lessons in 21st-century counterinsurgency” i Daniel Marston, Carter Malkasian, *Counterinsurgency in modern warfare*. Osprey publishing LTD 2008.